

javno delo, pri katerem bodo imeli brezposelni delo in kruh. Tako se je sedaj vršila gradnja vodne skarpe med Klančnikovo in Canokovo žago, kar je bilo res potrebno. — Naše Prosvetno društvo, ki je bilo spomladi razpuščeno in je vložilo priziv na ministrstvo, je dobilo odgovor, da se priziv zavrne in razpust ponovno potrdi. Tako ostaja naši mladini samo še ena pot in družba: gostilna.

Škofjavan. Slabi so časi; vse toži, tarna in vzdihuje. Še sv. Janez Nepomuk v kapeli pri mostu je nagnil glavo na stran in premišljuje. Ali veste, o čem razmišlja? Nek hudomušnež mi je to povedal, jaz bom pa vam. Če se je on meni zlagal, se bom jaz tudi. Hm, rekel je, da svetnik zato glavo na stran drži, ker premišlja, koliko so škofjevaški občani na davkih in v posojilnici dolžni. Nekatere boede sedaj hmelj rešil, to je pa smola, da navadno najbolj potrebni te »zlahatne rastline« nimajo. — Naša občina ostane tako kot je, baje samo pridobi del občine Bezovica.

Rogaška Slatina. Dne 9. t. m. je bil na sejmu v Slavovski Gradski okrašen živinski trgovec Alojz Boršič iz Rajnkove. Lopovi so mu naravnost iz roke iztrgali celih 13 jurjev. S pomočjo tovarišev, svojega brata in policije je prijel šest lopovov, a čudno, denarja niso našli pri nobenem več, čeravno se je aretacija izvršila takoj. — Spritno občinskih volitev se že pojavljajo grožnje. Opozarjamo, da občinski zakon odločno prepoveduje take grožnje. Zapomniti si bomo vsak slučaj ter ga naznanili višjim oblastem.

Lev in tiger.

Združene ameriške države so svet vsega mogočega in nemogočega. Klati se danes po Ameriki največ brezposelnih in iz teh se rekrutirajo najbolj prebrisane banditske bande po tudi posamezni potepuški mojstri.

Lepega popoldne sta kresala mimo cirkusa v večjem ameriškem mestu dva brezposelna nebodijihreba. Ravnatelj podjetja je stal zunaj pred cirkusom in opazil, kako vohunita ta dva klateža: Henrik in Rudolf, krog zverinjaka. Brž je uganil, da so brezdelje, glad in raz-

capanost njun vsakdanji posel. Brez nadaljnega ju je pozval, naj pristopita k cirkusu. Pogoj za sprejem je brezpogojna pokorščina, — nagrada 2 dolarja na teden in cela oskrba. V hudi sili celo zlodej žre muhe in tako sta se zavezala tudi Henrik in Rudolf, da se bosta v vsem uklonila sveti volji g. ravnatelja. Podpisala sta pogodbo in pri večerni predstavi sta že bila določena za sodelovanje. Henriku je bila odmerjena vloga burkeža, Rudolfa je zašil sam ravnatelj in krotilec zveri v levjo kožo, ki je pa bila preozka v zadnjem delu. Prejel je povelje, da v kletki po levje kima in sedi povsem mirno, da občinstvo ne bo opazilo, da mu manjka levja zadnjica in na koncu košati rep kralja vseh živali.

Predstava je pričela. Henrik je zbijal šale, Rudolf je sedel kot lev samec v kletki in kimal dostojanstveno, da je le nalahno otresal grivo na glavi in po vratu. Skozi žrelo je lahko opazoval radovedne gledalce in je tudi čul Henriko vbrbljanje. Naenkrat pa se je ozrl bolj na desno in cel poliv mravljincev ga je preletel po celem životu. V sosedni kletki se je motal orjaški — bengalski tiger.

Henrik je bil pri kraju s šaljivo kramo. Brezskrbno se je naslonil ob železno omrežje, ki je ločilo leva od tigra. Nekoliko močnejši naslon je sprožil vratca med obema kletkama — tiger je dobil naenkrat prost vstop do leva. — Presveta Trojica, se je tudi Rudi v levji koži prestrašil, ko je opazil, kaj je zagrešil njegov tovariš nehote.

Pripodile so se mu v spomin vse grozote o tigrovi krvoločnosti. Le tega se ni mogel spomniti, da bi bil kedaj čul: tiger je napadel in se lotil z zobmi leva. Nepopisen strah ga je trosil, da je kar pozabil na vlogo zapovedanega kimanja in mu je postal cilj vseh razmišljanj, kako bi neopaženo zaprl pregrado, ki ga je ločila od strašnega soseda. Ni si znal drugače pomagati, kakor da je siknil prav na rahlo skozi žrelo: »Henrik!« Rahel klic bi naj opozoril neprevidnega

burkeža, v kako grozno smrtno nevarnost je pahnil prijatelja. V vrvežu gledalcev je preslišal lahkomišelní Henrik rešilni klic in vrata so ostala še naprej odprta.

Pri obhodu po kletki je zadel tiger na odprto vrzel in se bližal prav počasi levu, ki je sedel na sredini kletke, kakor bi bil pribit.

Nesrečni in sigurni smrti zapisani Rudi je že vohal smrtno gospodarja — džungle . . . Šinilo mu je v glavo, da kažejo zveri mačje vrste ena drugi naklonjenost, ako mahajo v pozdrav s koncem repa. Kako bi naj on oznanjal prijaznost požrešnemu sosedu, ko pa ni imel niti levje zadnjice, kaj še le v teh grozotnih trenutkih edino rešilnega — repa!

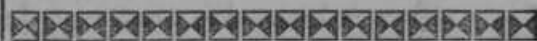
Curkoma ga je oblival pot pod levjo kožo, ko ga je tiger obkroževal prav počasi in že pihal vanj prepoznanje, da ne tiči v levji koži — kralj zveri in puščave, ampak brezposelni potepuh — Rudi.

Trepet in strašna groza sta ga bila že tolikanj prevzela, da še glasu ni spravil več iz sebe in je bil bolj na drugem svetu nego v cirkuški zverinski kletki. Tiger je hacal krog sedečega leva, ga celo vohal in že je bil z gobcem pri levjem ušesu, v katerega je pošepnil:

»Ali je tudi tebe stari oderuh in skopuh zašil v levjo kožo za 2 dolarja na teden?«

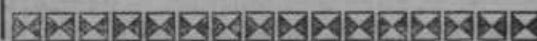
Lev Rudi ni utegnil odgovoriti; že je lopnil g. ravnatelj z dolgim bičem skozi omrežje po levu in tigru, ju ločil nesilnim potom in skrbno zaprl slučajno odprto pregrado.

*

Naročajte

„Občino“!

malega Huberta za roko, in tedaj je neki deček zakričal nad njo: »Gospodičnica, vaš mali bratec je izgubil čepico! Moj Bog, kako smo se smejali!«

»Lepo je moralo biti, Matilda, ali ne?«

»Kako je bilo lepo! Ko je živel še gospod oče, tedaj je vedno z rokami metal kvišku malega Huberta, kakor žogo, in ga zopet ujel v roke. Moj Bog, kako se je gospa mama bala! Kako je jadikovala. Če pa je gospod oče nehal s tem žoganjem, tedaj pa je vokal otrok.«

»Da, Matilda — da! Le pripovedujte dalje tako!«

»Bil je tudi osliček za ježo. Toda mali Hubert je vedno rekel: »Ne bom jezdil osla, rajši bom jezdil papana! In tedaj se je vselej tako smejala milostljiva gospa. In ona sama je zajahala osla, Hubert pa papana in priredili so dirko. Oh, kako smo se smejali mi, ko smo gledali skozi kuhinjsko okno. Gospod papa je bil tako kratkočasen. Naj mu ljubi Bog da večni mir in milostljivi gospe tudi!«

Stopil sem k oknu. Dolgo sem gledal v noč.

Nenadoma se je svetlo zabliskalo in s pokom treščilo.

»O Bog, o Bog — ali je nevihta?«

»Da, Matilda, pomladanska nevihta. Ne bo trajala dolgo.«

Prisluškovala sva v noč. Deževalo ni; zdelo se je, da se je plegla tudi nevihta. Zablistalo se je in zagrmelo še dvakrat, nato pa je potegnil veter in začelo je deževati.

Tako sem sedel z Matildo pač še kake četrt ure.

Naenkrat plane v sobo Tim in zavpije:

»Milostljivi gošpod, v vasi gori!«

Prestrašena sva planila kvišku. Hitro sem obul čevlje z dolgimi golenicami, ogrnil dežni plašč in pokrtil na glavo čepico, ki sem jo potegnil čez ušesa. »Le brž, Tim, napravi se, v vas morava.«

S pokom je zaloputnil veter večna vrata za menoj.

Tam doli se je iztegoval ogenj proti temnemu nočnemu nebu. Dim se je dvigal, rdeče osvetljen od zublja.

Naročite za lante, ki se odpravljajo k vojakom, knjižico:

Moj tovariš.

Molitvenik za mladeniče in še zlasti za vojaka.

Cena z ruščo obrezo 16 Din, z zlato obrezo 18 Din. Po pošti 1 Din več.

Tiskarna sv. Cirila Maribor.

OGLASI

v „Slov. gospodarju“ imajo

najboljši uspeh!

